UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

14 päivänä lokakuuta 2014*

Muutoksenhaku — Yhteinen kalastuspolitiikka — Pyyntikiintiöt — Komission toteuttamat kiireelliset toimenpiteet — Unionin sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu — SEUT 340 artiklan toinen kohta — Vastuun syntymisen edellytykset — Todellinen ja varma vahinko — Subjektiiviset kalastusoikeudet

Asiassa C-611/12 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 27.12.2012,

Jean-François Giordano, kotipaikka Sète (Ranska), edustajanaan avocat D. Rigeade ja avocat A. Scheuer,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan komissio, asiamiehinään A. Bouquet ja D. Nardi,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, varapresidentti K. Lenaerts, jaostojen puheenjohtajat A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, C. Vajda ja S. Rodin sekä tuomarit A. Rosas, E. Juhász, A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits (esittelevä tuomari), J. L. da Cruz Vilaça ja F. Biltgen,

julkisasiamies: P. Cruz Villalón,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 20.3.2014 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

tuomion

1 Valituksellaan Jean-François Giordano vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen tuomion Giordano vastaan komissio (T-114/11, EU:T:2012:585; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt hänen kanteensa, jolla vaadittiin korvausta vahingosta, jonka hän väittää kärsineensä tonnikalaa Atlantin valtamerellä pituuspiirin 45 ° läntistä pituutta itäpuolella sekä Välimerellä kalastavia kurenuotta-aluksia koskevista kiireellisistä toimenpiteistä 12.6.2008 annetun komission asetuksen (EY) N:o 530/2008 (EUVL L 155, s. 9) antamisesta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa 20.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 (EYVL L 358, s. 59) tarkoituksena on luoda kalastuksen hoidon monivuotinen lähestymistapa mainitun alan pitkän aikavälin elinkelpoisuuden takaamiseksi.

3 Asetuksen N:o 2371/2002 7 artiklassa, jonka otsikko on ”Komission toteuttamat kiireelliset toimenpiteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos on olemassa näyttöä siitä, että kalastuksesta aiheutuu välittömiä toimia vaativa vakava uhka elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämiselle tai meren ekosysteemille, komissio voi joko jonkin jäsenvaltion perustellusta pyynnöstä tai omasta aloitteestaan päättää kiireellisistä toimenpiteistä, jotka kestävät enintään kuusi kuukautta. Komissio voi tehdä uuden päätöksen näiden kiireellisten toimenpiteiden jatkamisesta enintään kuudella kuukaudella.

2. Jäsenvaltion on toimitettava pyyntönsä samanaikaisesti komissiolle, muille jäsenvaltioille ja asianomaisille alueellisille neuvoa-antaville toimikunnille. Nämä voivat toimittaa kirjalliset huomautuksensa komissiolle viiden työpäivän kuluessa pyynnön vastaanottamisesta.

Komissio tekee päätöksen 15 työpäivän kuluessa 1 kohdassa tarkoitetun pyynnön vastaanottamisesta.

3. Kiireellisiä toimenpiteitä sovelletaan välittömästi. Niistä ilmoitetaan asianomaisille jäsenvaltioille ja ne julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

4. Asianomaiset jäsenvaltiot voivat saattaa komission päätöksen neuvoston käsiteltäväksi kymmenen työpäivän kuluessa siitä, kun ne ovat saaneet sitä koskevan ilmoituksen.

5. Neuvosto voi määräenemmistöllä päättää asiasta toisin kuukauden kuluessa siitä, kun se on saanut tätä koskevan pyynnön.”

4 Asetuksen N:o 2371/2002 20 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kalastusmahdollisuuksien jakaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Neuvosto päättää määräenemmistöllä komission ehdotuksesta saaliita ja/tai pyyntiponnistuksia koskevista rajoista ja kalastusmahdollisuuksien jakamisesta jäsenvaltioiden kesken sekä ehdoista, jotka liittyvät kyseisiin rajoihin. Kalastusmahdollisuudet jaetaan jäsenvaltioiden kesken siten, että kullekin jäsenvaltiolle taataan sen kalastustoimien suhteellinen vakaus kunkin kalakannan tai kalastustoiminnan osalta.

2. Kun yhteisö vahvistaa uusia kalastusmahdollisuuksia, neuvosto päättää näiden mahdollisuuksien jakamisesta ottaen huomioon kunkin jäsenvaltion edut.

3. Kunkin jäsenvaltion on päätettävä sille myönnettyjen kalastusmahdollisuuksien jakamista koskevasta menetelmästä sen lipun alla purjehtivien alusten osalta yhteisön lainsäädännön mukaisesti. Sen on ilmoitettava jakomenetelmä komissiolle.

4. Neuvosto vahvistaa kolmansien maiden käytettävissä olevat kalastusmahdollisuudet ja jakaa ne kullekin kolmannelle maalle.

5. Jäsenvaltiot voivat vaihtaa keskenään kaikki niille myönnetyt kalastusmahdollisuudet tai osan niistä ilmoitettuaan asiasta komissiolle.”

5 Tässä asiayhteydessä on annettu 16.1.2008 yhteisön vesialueilla ja yhteisön aluksiin sellaisilla muilla vesialueilla, joilla sovelletaan saalisrajoituksia, sovellettavien eräiden kalakantojen ja kalakantaryhmien kalastusmahdollisuuksien ja niihin liittyvien edellytysten vahvistamisesta vuodeksi 2008 neuvoston asetus (EY) N:o 40/2008 (EUVL L 19, s. 1).

6 Näitä rajoituksia ja määriä on muutettu eräiden vuoden 2008 tonnikalakiintiöiden mukauttamisesta yhteiseen kalastuspolitiikkaan sovellettavasta valvontajärjestelmästä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2847/93 21 artiklan 4 kohdan nojalla 22.5.2008 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 446/2008 (EUVL L 134, s. 11).

7 Komissio antoi 12.6.2008 asetuksen N:o 2371/2002 7 artiklan nojalla asetuksen N:o 530/2008.

8 Asetuksen N:o 530/2008 johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Komission käytettävissä olevat tiedot, jotka komission tarkastajat vahvistivat asianomaisiin jäsenvaltioihin tekemiensä tarkastuskäyntien aikana, osoittavat, että Kreikan, Ranskan, Italian, Kyproksen ja Maltan lipun alla purjehtiville tai näissä maissa rekisteröidyille kurenuotta-aluksille myönnetyt tonnikalan kalastusmahdollisuudet Atlantin valtamerellä pituuspiirin 45 ° läntistä pituutta itäpuolella sekä Välimerellä katsotaan kokonaan käytetyiksi 16 päivänä kesäkuuta 2008 ja että saman kannan kalastusmahdollisuudet, jotka on myönnetty Espanjan lipun alla purjehtiville tai Espanjassa rekisteröidyille kurenuotta-aluksille, katsotaan kokonaan käytetyiksi 23 päivänä kesäkuuta 2008.”

9 Mainitun asetuksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kielletään Kreikan, Ranskan, Italian, Kyproksen ja Maltan lipun alla purjehtivilta tai näissä maissa rekisteröidyiltä kurenuotta-aluksilta tonnikalan kalastus Atlantin valtamerellä pituuspiirin 45 ° läntistä pituutta itäpuolella sekä Välimerellä 16 päivästä kesäkuuta 2008.

Kielletään kyseisiltä aluksilta myös pyydetyn kannan aluksella pitäminen, altaaseen lihotettavaksi tai kasvatettavaksi paneminen, jälleenlaivaaminen, siirtäminen tai purkaminen mainitusta päivästä alkaen.”

10 Saman asetuksen 2 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kielletään Espanjan lipun alla purjehtivilta tai Espanjassa rekisteröidyiltä kurenuotta-aluksilta tonnikalan kalastus Atlantin valtamerellä pituuspiirin 45 ° läntistä pituutta itäpuolella sekä Välimerellä 23 päivästä kesäkuuta 2008.

Kielletään kyseisiltä aluksilta myös pyydetyn kannan aluksella pitäminen, altaaseen lihotettavaksi tai kasvatettavaksi paneminen, jälleenlaivaaminen, siirtäminen tai purkaminen mainitusta päivästä alkaen.”

11 Asetuksen N:o 530/2008 3 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jollei 2 kohdasta muuta johdu, yhteisön toimijat eivät 16 päivästä kesäkuuta 2008 saa hyväksyä kurenuotta-alusten Atlantin valtamerellä pituuspiirin 45 ° läntistä pituutta itäpuolella sekä Välimerellä pyytämien tonnikalasaaliiden purkamista, altaaseen lihotettavaksi tai kasvatettavaksi panemista tai jälleenlaivaamista yhteisön vesillä tai satamissa.

2. Sallitaan Espanjan lipun alla purjehtivien tai Espanjassa rekisteröityjen kurenuotta-alusten Atlantin valtamerellä pituuspiirin 45 ° läntistä pituutta itäpuolella sekä Välimerellä pyytämien tonnikalasaaliiden purkaminen, altaaseen lihotettavaksi tai kasvatettavaksi paneminen ja jälleenlaivaus yhteisön vesillä tai satamissa 23 päivään kesäkuuta 2008.”

Tosiseikat

12 Giordano on Ranskan lipun alla purjehtivan ja Välimerellä kalastavan Janvier Giordano -nimisen kurenuotta-aluksen varustaja.

13 Unionin säännöstön nojalla Ranskan tasavallan tonnikalan kalastuskiintiö oli vuonna 2008 yhteensä 4 164 tonnia, josta 90 prosenttia oli jaettu Ranskan lipun alla purjehtiville ja Välimerellä kalastaville kurenuotta-aluksille.

14 Tässä asiayhteydessä Ranskan maatalous- ja kalastusministeri myönsi 16.4.2008 tekemällään päätöksellä valittajalle erityiskalastusluvan, jossa hänelle annettiin lupa pyytää, pitää hallussaan, jälleenlaivata, siirtää, purkaa aluksesta, kuljettaa, varastoida ja myydä Välimeren tonnikalaa, niiden kalastusmahdollisuuksien rajoissa, jotka hänelle on annettu 132,02 tonnin henkilökohtaisen kiintiön muodossa. Lupa oli voimassa 1.4.–30.6.2008.

15 Tonnikalan kalastuskausi keskeytettiin 16.6.2008 asetuksen N:o 530/2008, jolla tonnikalan kalastus Välimerellä kiellettiin, antamisen johdosta, ja näin ollen valittajan kalastuslupa peruutettiin 16.6.2008 tehdyllä Languedoc-Roussillonin alueen prefektin päätöksellä, jolla mainittu asetus pantiin täytäntöön.

16 Giordano aloitti mainitun päätöksen kumoamiseen tähtäävän menettelyn Ranskan hallintotuomioistuimissa. Sekä tribunal administratif de Montpellier että cour administrative d’appel de Marseille hylkäsivät Giordanon kumoamisvaatimuksen sillä perusteella, että mainittu kieltotoimenpide perustui Languedoc-Roussillonin alueen prefektin päätöksen sijasta asetukseen N:o 530/2008.

17 Unionin tuomioistuin on todennut tuomiossa AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153), että asetus N:o 530/2008 on pätemätön siltä osin kuin siinä asetuksen N:o 2371/2002 7 artiklan 1 kohdan perusteella säädetyt kiellot ovat voimassa 23.6.2008 lähtien Espanjan lipun alla purjehtivien tai Espanjassa rekisteröityjen kurenuotta-alusten ja niiden kanssa sopimuksia tehneiden yhteisön talouden toimijoiden osalta, samalla kun nämä kiellot ovat voimassa 16.6.2008 lähtien Maltan, Kreikan, Ranskan, Italian ja Kyproksen lipun alla purjehtivien taikka näihin jäsenvaltioihin rekisteröityjen kurenuotta-alusten ja niiden kanssa sopimuksia tehneiden yhteisön toimijoiden osalta ilman, että tämä erilainen kohtelu olisi objektiivisesti perusteltua.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

18 Giordano nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 25.2.2011 jätetyllä kannekirjelmällä Euroopan unionin sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevan kanteen, jossa vaadittiin korvausta asetuksen N:o 530/2008 antamisesta aiheutuneesta vahingosta.

19 Muistutettuaan valituksenalaisen tuomion 12 kohdassa vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, jonka mukaan se, että unionille syntyisi sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu sen toimielinten lainvastaisesta menettelystä, edellyttää useiden edellytysten täyttymistä, unionin yleinen tuomioistuin päätti aluksi tutkia, oliko kantaja näyttänyt toteen sen vahingon tosiasiallisuuden, johon hän vetoaa.

20 Näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 18 kohdassa, etteivät kiintiöt anna kalastajille mitään takeita siitä, että ne voivat kalastaa koko niille myönnetyn kiintiön, koska kiintiö on vain enimmäissaaliin teoreettinen raja, jota ei missään tapauksessa saa ylittää.

21 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siis, että koska kantaja oli vedonnut vain siihen, että asetuksessa N:o 530/2008 säädetyn kalastuskiellon vuoksi hän ei ollut voinut harjoittaa toimintaansa 16.–30.6.2008, vahinko, johon hän vetosi, ei ollut todellinen.

22 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kantajan kanteen ja velvoitti hänet korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

23 Valittaja vaatii, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen tuomion

— toteaa, että asetuksen N:o 530/2008 antamisesta on aiheutunut hänelle korvattavaa vahinkoa

— velvoittaa komission maksamaan hänelle 542 594 euroa vahingonkorvauksena ja

— velvoittaa komission korvaamaan valituksesta ja ensimmäisessä oikeusasteessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

24 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

— jättää valituksen tutkimatta

— toissijaisesti hylkää valituksen perusteettomana

— tai ainakin hylkää vahingonkorvauskanteen ja

— velvoittaa valittajan korvaamaan valituksesta ja ensimmäisessä oikeusasteessa käydystä menettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Valitus

Asianosaisten lausumat

25 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittaja vetoaa siihen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut valituksenalaisen tuomion 17–22 kohdassa, että unionin sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta lainvastaisesta toimesta ei voi syntyä, jos vahinko, johon vedotaan, ei ole todellinen ja varma.

26 Mainitun valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 17–19 kohdassa sekoittanut keskenään vahingon varmuuden ja sen määrän määrittämisen.

27 Yhtäältä se, että vahinko, johon valittaja vetoaa, on todellinen ja varma, ilmenee siitä, että asetuksen N:o 530/2008 antamisen vuoksi valittaja on joutunut lopettamaan kalastustoimintansa ennen kalastuskauden normaalia päättymistä, ja toisaalta vahingon määrän määrittäminen on väistämättä hypoteettista, koska sen kalasaaliin määrää, jonka valittaja olisi voinut saada, ei voida tietää.

28 Ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa valittaja väittää, että hänelle on aiheutunut epätavallista ja erityistä vahinkoa. Vahingon epätavallisuus liittyy siihen, että sen määrä on puolet diskontatusta liikevaihdosta, kun taas vahinko on valittajan mukaan erityistä, koska se koskee vain tiettyä määrää tietyn yhteisön jäsenistä.

29 Komissio tuo esiin ensinnäkin, että ensimmäinen valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska todellisen ja varman vahingon olemassaolon arviointi on tosiseikkojen arviointia, joka ei kuulu unionin tuomioistuimen harjoittaman laillisuusvalvonnan piiriin.

30 Toiseksi komissio katsoo, ettei ensimmäinen valitusperuste ole perusteltu.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

Tutkittavaksi ottaminen

31 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on todettava, että se voidaan ottaa tutkittavaksi, koska valittaja on pyytänyt unionin tuomioistuinta lausumaan siitä, onko unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellisen virheen siltä osin kuin kyse on sen vahingon, johon on vedottu, luokittelemisesta todelliseksi ja varmaksi arvioitaessa unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymistä (ks. vastaavasti tuomio Archer Daniels Midland v. komissio, C-510/06 P, EU:C:2009:166, 105 kohta ja tuomio komissio v. Schneider Electric, C-440/07 P, EU:C:2009:459, 191 kohta).

32 Mainitun ensimmäisen osan suhteen komission oikeudenkäyntiväite on näin ollen hylättävä.

33 Ensimmäisen valitusperusteen toisesta osasta on todettava, ettei se täytä valituksen tutkittavaksi ottamisen vaatimuksia, koska kun valittaja esitti useita väitteitä sen tueksi, että hänelle on aiheutunut epätavallista ja erityistä vahinkoa, hän pyrkii lähinnä siihen, että hänen unionin yleiselle tuomioistuimelle esittämänsä kannekirjelmä vain tutkittaisiin uudelleen (ks. vastaavasti tuomio Interporc v. komissio, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 16 kohta ja tuomio Reynolds Tobacco ym. v. komissio, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 50 kohta).

34 Näin ollen tämä osa on jätettävä tutkimatta.

Asiakysymys

35 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että unioni on SEUT 340 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetussa sopimussuhteen ulkopuolisessa vastuussa vahingosta ainoastaan, jos seuraavat edellytykset täyttyvät: unionin toimielimen moitittu toiminta on lainvastaista, vahinko on tosiasiassa syntynyt ja toimielimen toiminnan ja väitetyn vahingon välillä on syy-yhteys (tuomio Agraz ym. v. komissio, C-243/05 P, EU:C:2006:708, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Vahingon tosiasiallisuuteen liittyvä edellytys edellyttää, että vahinko, josta korvausta vaaditaan, on todellinen ja varma, mikä valittajan on todistettava (tuomio Agraz ym. v. komissio, EU:C:2006:708, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

37 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen tuomion 17–19 kohdassa, että vahinko, johon kantaja vetosi ja joka muodostuu siitä hänen henkilökohtaisen kiintiönsä osasta, jota ei ole kalastettu eikä myyty 16.6.2008 alkaneen tonnikalan kalastuskiellon takia, kuvaa vain hypoteettista tilannetta eikä sitä voida pitää todellisena ja varmana.

38 Tarkemmin sanottuna unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, ettei kiintiöiden myöntäminen antanut kantajalle mitään takeita siitä, että hän saattoi kalastaa koko henkilökohtaisen kiintiönsä, koska kiintiö on enimmäissaaliin teoreettinen raja ja koska missään tapauksessa ei voida sulkea pois sitä, että vaikka kantaja olisi voinut kalastaa 30.6.2008 saakka, hän ei olisi saavuttanut kiintiötään tahdostaan riippumattomista syistä.

39 On kuitenkin todettava, että näin tehdessään unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen.

40 Erityisesti on todettava, että kun unionin yleinen tuomioistuin on vain tuonut esiin sen lähtökohdan virheellisyyden, jonka mukaan kantajalla oli kalastusoikeus ja hän olisi väistämättä käyttänyt koko kiintiönsä, kuten valituksenalaisen tuomion 18 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tutkiessaan vahinkoon liittyvää edellytystä. Yhtäältä nimittäin oikeussäännöllä yksityiselle annetun oikeuden olemassaolo ei liity aiheutuneeksi väitetyn vahingon tosiasiallisuuteen vaan on edellytys sen toteamiselle, että unionin toimielin on riittävän ilmeisesti rikkonut tällaista sääntöä, jotta unionin sopimussuhteen ulkopuolinen vastuu voi syntyä. Toisaalta se, että unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt kantajan väitteen, jonka mukaan hän olisi käyttänyt koko kiintiönsä, on merkityksellistä vain arvioitaessa sen vahingon laajuutta, johon vedotaan, mutta ei arvioitaessa itse mainitunlaisen vahingon olemassaoloa, sillä vahingon varmuutta ei saata kyseenalaiseksi se, että sen täsmällinen laajuus on epävarma (ks. vastaavasti tuomio Agraz ym. v. komissio, EU:C:2006:708, 36 kohta).

41 Näin ollen valituksenalainen tuomio on kumottava ilman, että muista valitusperusteista on tarpeen lausua.

Kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa

42 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisen kohdan toisessa virkkeessä todetaan, että siinä tapauksessa, että valituksenalainen tuomio kumotaan, unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

43 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuin katsoo, että Giordanon unionin yleisessä tuomioistuimessa nostama vahingonkorvauskanne on ratkaisukelpoinen ja että se on näin ollen ratkaistava lopullisesti.

44 Kuten tämän tuomion 35 kohdassa on muistutettu, unionin sopimussuhteen ulkopuolisen vastuun syntymiselle on asetettu tiettyjä edellytyksiä. Mainittuihin edellytyksiin kuuluu silloin, kun kyse on oikeudellisen toimen lainvastaisuudesta, sellaisen oikeussäännön, jonka tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille, riittävän ilmeinen rikkominen (tuomio komissio v. Schneider Electric, EU:C:2009:459, 160 kohta).

45 Nyt käsiteltävässä asiassa Giordano tuo esiin ensinnäkin sen, että komissio ei ole noudattanut asetuksen N:o 2371/2002 7 artiklan 1 kohtaa, kun se on antanut asetuksen N:o 530/2008, vaikkei sillä ollut näyttöä siitä, että Ranskan lipun alla purjehtiville aluksille vuodeksi 2008 myönnetty kiintiö olisi ylitetty.

46 Tältä osin on todettava, että mainittu väite perustuu lähtökohtaan, jonka mukaan se, että komissio toteuttaa kiireellisiä toimenpiteitä, edellyttää näyttöä siitä, että myönnetty kiintiö on tosiasiallisesti ylitetty. Mainittu lähtökohta on kuitenkin virheellinen. Asetuksen N:o 2371/2002 7 artiklan 1 kohdan sanamuodonkin mukaan komissio voi päättää mainitunlaisista toimenpiteistä siitä hetkestä lukien, jolloin on näyttöä siitä, että ”kalastuksesta aiheutuu välittömiä toimia vaativa vakava uhka elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämiselle tai meren ekosysteemille”, eikä sen tarvitse odottaa, että myönnetty kiintiö ylitetään. Kuten unionin tuomioistuin on todennut tuomion AJD Tuna (EU:C:2011:153) 63–65 kohdassa, asetuksen N:o 530/2008 johdanto-osan useaan eri perustelukappaleeseen sisältyy lukuisia tietoja, joiden paikkansapitävyyttä Giordano ei ole kiistänyt ja jotka osoittavat riittävällä tavalla, että tässä tapauksessa oli olemassa tällainen vakava uhka.

47 Toiseksi Giordano väittää, että asetuksen N:o 530/2008 antaminen on rajoittanut hänen toimintaansa tavalla, joka ei ole sopusoinnussa hänen ammattitoiminnan harjoittamista koskevan oikeutensa kanssa, sellaisena kuin kyseinen oikeus taataan Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 15 artiklassa, eikä hänen omistusoikeutensa kanssa, sellaisena kuin kyseinen oikeus taataan perusoikeuskirjan 17 artiklan ensimmäisessä kohdassa.

48 Tältä osin on korostettava, että se, että Giordanolla on kalastusoikeus ja toimivaltaisen jäsenvaltion myöntämä kiintiö tietylle kalastuskaudelle, ei – toisin kuin Giordano väittää – anna hänelle oikeutta siihen, että hän voisi käyttää mainitun kiintiön kokonaan kaikissa olosuhteissa.

49 On myös muistutettava, kuten unionin tuomioistuin on todennut, että ammatinharjoittamisen vapaus ei ole ehdoton periaate vaan sitä on tarkasteltava ottaen huomioon sen yhteiskunnallinen tehtävä (ks. vastaavasti tuomio FIAMM ym. v. neuvosto ja komissio, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, 183 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Mainitun vapauden käyttämistä voidaan siis rajoittaa, kunhan rajoituksista säädetään perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti lailla ja kunhan rajoitukset ovat suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tarpeen ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia (ks. vastaavasti tuomio Digital Rights Ireland ym., C-293/12 ja C-594/12, EU:C:2014:238, 38 kohta).

50 Nyt käsiteltävässä asiassa asetus N:o 530/2008 vastaa kiistatta unionin tavoittelemaa yleisen edun mukaista päämäärää eli sitä, että asetuksen N:o 2371/2002 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti vältetään vakava uhka tonnikalakannan säilyttämiselle ja uusiutumiselle Itä-Atlantilla ja Välimerellä. Lisäksi on todettava, että – kuten tuomion AJD Tuna (EU:C:2011:153) 77–85 kohdasta ilmenee – asetukseen N:o 530/2008 sisältyvät kalastuskieltotoimenpiteet eivät ole selvästi soveltumattomia siihen, mikä on tarpeen mainitun yleisen edun mukaisen tavoitteen saavuttamiseksi, ja että ne ovat siis suhteellisuusperiaatteen mukaisia.

51 Kolmanneksi Giordano väittää, että asetuksen N:o 530/2008 antamisella on loukattu oikeusvarmuuden periaatetta ja perustellun luottamuksen periaatetta, koska mainittu asetus on päättänyt tonnikalan kalastuskauden 16.6.2008 lukien, vaikka mainittu kalastus oli alun perin sallittu Ranskassa 30.6.2008 saakka.

52 Kuten unionin tuomioistuin on kuitenkin jo todennut, mahdollisuudesta toteuttaa toimenpiteitä, joilla kalastuskaudet päätetään ennen normaalia päivää, säädetään muun muassa asetuksen N:o 2371/2002 7 artiklan 1 kohdassa ja 26 artiklan 4 kohdassa (tuomio AJD Tuna, EU:C:2011:153, 75 kohta). Yhteisön toimijat, jotka kalastavat tonnikalaa, eivät siis voi vedota oikeusvarmuuteen tai luottamuksensuojaan, sillä ne voivat ennakoida, että tällaisia toimenpiteitä voidaan toteuttaa (ks. vastaavasti tuomio AJD Tuna, EU:C:2011:153, 75 kohta).

53 Edellä esitetystä seuraa, että Giordano ei ole osoittanut, että sellaista oikeussääntöä, jonka tarkoituksena on antaa oikeuksia yksityisille, on riittävän ilmeisesti rikottu.

54 Koska yksi unionin vastuun syntyedellytyksistä ei täyty, kanne on hylättävä perusteettomana, eikä ole tarpeen tutkia, täyttyvätkö muut edellytykset nyt käsiteltävässä asiassa.

Oikeudenkäyntikulut

55 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan silloin, kun valitus hyväksytään ja unionin tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Saman työjärjestyksen 138 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, on niin, että jos hävinneitä asianosaisia on useita, unionin tuomioistuin ratkaisee, miten kulut on jaettava näiden asianosaisten kesken.

56 Koska Giordanon valitus on hyväksytty mutta hänen vahingonkorvauskanteensa on hylätty, Giordano ja komissio vastaavat kumpikin omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Unionin yleisen tuomioistuimen tuomio Giordano vastaan komissio (T-114/11, EU:T:2012:585) kumotaan.**

2) **Jean-François Giordanon asiassa T-114/11 nostama vahingonkorvauskanne hylätään.**

3) **Jean-François Giordano ja Euroopan komissio vastaavat kumpikin omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset